

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๙๗๘/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่อ. ๖๔๓/๒๕๕๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๒ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

ระหว่าง { มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้ฟ้องคดี
นาง/ ที่ ๑
นาง/ ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๕๒๖/๒๕๕๑
หมายเลขแดงที่ ๑๒๓๘/๒๕๕๓ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นสถาบันอุดมศึกษาด้านวิชาชีพและเทคโนโลยี มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูงที่เน้นการปฏิบัติ
ทำการสอน ทำการวิจัย ผลิตครูวิชาชีพ ให้บริการทางวิชาการ จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นนิติบุคคลและเป็นส่วนราชการ
ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ ผู้ฟ้องคดีได้รับโอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน หนี้สิน สิทธิ ภาระผูกพัน
ทั้งปวง ข้าราชการ ลูกจ้าง อัตรากำลัง เงินงบประมาณ และรายได้ ของสถาบันเทคโนโลยี
ราชมงคล ในส่วนที่เกี่ยวกับวิทยาเขตเทเวศร์ วิทยาเขตโชติเวช วิทยาเขตพณิชยการพระนคร

วิทยาเขต...

วิทยาเขตชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา กิจการศูนย์ฝึกอบรมและบริการซ่อมเครื่องจักร และกิจการศูนย์พัฒนาบุคลากรภาคกลางมาเป็นของผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๖๓ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. ๒๕๔๘ ประกอบกับประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน หนี้สิน ภาระผูกพันทั้งปวง ข้าราชการ ลูกจ้าง อัตราค่าจ้าง เงินงบประมาณ และรายได้ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ไปเป็นของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลแต่ละแห่ง ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. ๒๕๔๘ เหตุแห่งการฟ้องคดีเกิดจากขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นข้าราชการครูในสังกัดวิทยาเขตพัฒนการพระนครศรีอยุธยา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ได้ทำสัญญารับทุนการศึกษาภายในประเทศภาคนอกเวลาไว้กับผู้ฟ้องคดี (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เดิม) เพื่อศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครศรีอยุธยา มีกำหนด ๒ ปี นับแต่วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๔ ตามสัญญาลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๔ โดยมีสาระสำคัญว่า ข้อ ๑๐ ระหว่างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับทุนการศึกษา ถ้าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยุติการศึกษาหรือศึกษาไม่สำเร็จด้วยประการใดๆ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยินยอมชดใช้เงินทุนคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นจำนวนเงินเท่ากับเงินทุนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับไปทั้งหมด โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยินยอมให้คิดดอกเบี้ยในกรณีผิดนัดชำระหนี้ ในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ตามข้อ ๙ เพื่อเป็นหลักประกันตามสัญญาดังกล่าว และมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำสัญญาจำประกันการปฏิบัติตามสัญญาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้กับผู้ฟ้องคดี และระหว่างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครศรีอยุธยาอยู่นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับทุนการศึกษาเป็นค่าเล่าเรียนและค่าหนังสือไปจากผู้ฟ้องคดีไปแล้วรวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๕๐,๐๐๐ บาท ต่อมาวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รายงานผลการศึกษาถึงคณะกรรมการบริหารธุรกิจ ในสังกัดของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถศึกษาให้สำเร็จตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ได้ เนื่องจากป่วยและได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติราชการที่มีความรับผิดชอบมากจนไม่มีเวลาที่จะศึกษาได้เต็มที่ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ศึกษาไม่สำเร็จตามที่ให้สัญญาไว้กับผู้ฟ้องคดีต้องถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผิดสัญญาข้อ ๑๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องชดใช้เงินทุนการศึกษาจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามสัญญา และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องร่วมรับผิดชอบตามสัญญาจำประกันด้วย ต่อมาผู้อำนวยการกองบริหารงานบุคคลได้มีหนังสือแจ้งให้คณะกรรมการบริหารธุรกิจดำเนินการในส่วน

/ที่เกี่ยวข้อง...

ที่เกี่ยวข้องกรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผิดสัญญารับการศึกษานานาชาตินอกเวลากับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือทวงถามให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชำระเงินจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท คืนให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือทวงถาม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเพิกเฉยไม่ยินยอมชำระหนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน ๑๖๓,๘๐๘.๒๑ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี จากต้นเงินจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท นับตั้งแต่วันที่ฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดี

๒. ให้คืนเงินค่าธรรมเนียมในการฟ้องคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้ยื่นคำให้การตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า สัญญารับการศึกษานานาชาตินอกเวลา ฉบับลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำไว้กับผู้ฟ้องคดี (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เดิม) มีสาระสำคัญสรุปได้ว่า ข้อ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะอุทิศตน ตั้งใจและเพียรพยายามเล่าเรียนอย่างดีที่สุดที่จะศึกษาวิชาที่ได้รับทุนให้สำเร็จโดยเร็วที่สุด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะไม่หลีกเลียง สะเลย ทอดทิ้ง ยุติ หรือเลิกการศึกษา ก่อนสำเร็จการศึกษาวิชาที่ได้รับทุนนั้น เว้นแต่จะยุติหรือเลิกจรรยาบรรณ โดยความเห็นชอบของผู้ฟ้องคดี ข้อ ๕ ถ้าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ประพฤติหรือไม่ปฏิบัติตามสัญญาข้อ ๒ ข้อ ๓ ข้อ ๔ ในประการหนึ่งประการใด หรือเมื่อผู้ฟ้องคดีได้พิจารณาเห็นว่าไม่สมควรให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คงอยู่ศึกษาต่อไป ไม่ว่าด้วยเหตุใดๆ ก็ดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยินยอมให้ผู้ฟ้องคดีส่งเป็นหนังสือให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยุติการศึกษาหรือพ้นจากการรับทุนได้ ข้อ ๙ เงินที่ชดเชยคืนและเบี้ยปรับตามสัญญานี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะชำระให้ทันที นับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากผู้ฟ้องคดี หากไม่ชำระภายในกำหนดหรือชำระให้แต่ไม่ครบ ทั้งนี้จะโดยความยินยอมของผู้ฟ้องคดีหรือไม่ก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยินยอมให้ติดดอกเบี้ยจากเงินที่ยังมิได้ชำระในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปีด้วย และข้อ ๑๐ ในระหว่างที่ได้รับทุนการศึกษา ถ้าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องยุติการศึกษาตามสัญญาข้อ ๕ หรือศึกษาไม่สำเร็จด้วยประการใดๆ ก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยินยอมชดเชยเงินทุนคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นจำนวนเงินเท่ากับเงินทุนที่ได้รับไปทั้งหมด

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า หลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำสัญญารับการศึกษานานาชาตินอกเวลา เพื่อศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือกับผู้ฟ้องคดี ตามสัญญาฉบับ

/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับทุนการศึกษาเป็นค่าเล่าเรียน และค่าหนังสือไปจากผู้ฟ้องคดีรวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๕๐,๐๐๐ บาท ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รายงานผลการศึกษาถึงคณบดีคณะบริหารธุรกิจ ในสังกัดของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถศึกษาให้สำเร็จตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ได้ เนื่องจากป่วยและได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติราชการที่มีความรับผิดชอบมาก จนไม่มีเวลาที่จะศึกษาได้เต็มที่ ซึ่งถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยุติการศึกษาและไม่สำเร็จ การศึกษา ตามสัญญาข้อ ๓ และข้อ ๕ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๐ ทวงถามให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้เงินจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท คืนให้แก่ผู้ฟ้องคดี ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือทวงถาม โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือ ดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๑ แต่ก็มีได้นำเงินไปชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงตกเป็นผู้ผิดนัดชำระหนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ เป็นต้นไป ตามมาตรา ๒๐๔ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบชดใช้เงินทุนการศึกษาที่ได้รับไปคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามสัญญาข้อ ๕ และข้อ ๑๐ จำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ อันเป็นวันผิดนัดจนถึงวันฟ้องคดี (วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๑) จำนวน ๒๒๔ วัน คิดเป็นเงิน ๑๓,๗๗๐.๔๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน ๑๖๓,๗๗๐.๔๔ บาท และต้องชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี จากต้นเงินจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท นับถัด จากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องรับผิดชอบชดใช้เงิน ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามสัญญาฉบับที่ ๑ ฉบับลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๔ หรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นชัด เมื่อได้วินิจฉัยมาแล้วว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้อง รับผิดชอบชดใช้เงินให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันตามสัญญาฉบับที่ ๑ ฉบับลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๔ โดยสัญญาข้อ ๑ กำหนดว่า ถ้าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผิดสัญญา ไม่ว่าข้อหนึ่งข้อใดจะต้องชดใช้เงินกับเบี้ยปรับตามข้อผูกพันที่ระบุไว้ในสัญญาให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยินยอมชดใช้เงินกับเบี้ยปรับดังกล่าวแทนโดยทันที โดยผู้ฟ้องคดีมีจำต้อง เรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระหนี้ก่อน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะรับผิดชอบตามสัญญาดังกล่าว ตลอดไปจนกว่าจะมีการชดใช้เงินกับเบี้ยปรับครบถ้วนแล้ว จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผูกพันตนเป็นผู้ค้ำประกันความรับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผิดนัดชำระหนี้ และจะต้องรับผิดชอบชดใช้เงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามสัญญาทุนการศึกษาภายในประเทศภาคนอกเวลา

/ฉบับลงวันที่...

ฉบับลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๔ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องร่วมรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดีด้วยตามมาตรา ๖๘๐ และมาตรา ๖๘๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันชำระเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑๖๓,๗๗๐.๔๙ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ ภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่คำพิพากษาดังกล่าวถึงที่สุด และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อุทธรณ์ว่า ในการขอรับทุนจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท เป็นค่าเล่าเรียนและค่าหนังสือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเงินไปจริง แต่เงินจำนวนดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำเงินไปใช้จ่ายในการศึกษาและใช้ในการจัดซื้อหนังสือเพื่อศึกษา หาเงินไปใช้จ่ายเป็นการส่วนตัวแต่อย่างใดไม่ แต่ภายหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ศึกษาไประยะหนึ่งก็เกิดอุบัติเหตุขาหักและต้องพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลเป็นเวลานานพอสมควร ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องหยุดการศึกษาเป็นระยะๆ จนไม่สามารถศึกษาได้ทันกับคนอื่น ประกอบการงานที่ค้างค้ำในระหว่างการเจ็บป่วยก็มีมากขึ้น และเงินทุนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับไปก็ได้นำไปใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษาตั้งแต่เริ่มศึกษาจนหมดแล้ว จึงไม่สามารถที่จะคืนเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้จำนวนได้ แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ไปติดต่อที่หน่วยงานกองบริหารงานบุคคล และได้ขอผ่อนผันในอัตราเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ถึง ๓,๐๐๐ บาท ต่อเดือน ตั้งแต่วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นจำนวนเงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สามารถชำระคืนได้ แต่ได้รับแจ้งว่าจะต้องชำระเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท ก่อน และต้องผ่อนชำระในอัตราที่สูงเป็นรายเดือน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถผ่อนชำระได้ เนื่องจากในปัจจุบันเมื่อหักค่าใช้จ่ายต่างๆ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีเงินเหลือประมาณ ๒,๐๐๐ บาท ถึง ๓,๐๐๐ บาท ต่อเดือน เท่านั้น และในปัจจุบันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำลังศึกษาในระดับปริญญาโท สาขานวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งเป็นทุนการศึกษา แต่ก็ได้ใช้จ่ายเงินส่วนตัวเป็นค่าตำราการศึกษาอย่างน้อยเป็นเงิน ๑๕,๐๐๐ บาท และค่าวิทยานิพนธ์ลิขสิทธิ์การสอนเป็นจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สำเร็จการศึกษาตามสัญญาในครั้งแรก แต่ปัจจุบันก็ได้ใช้เงินทุนส่วนตัวเพื่อศึกษาระดับปริญญาโทอีกสาขาหนึ่ง ซึ่งเป็นการพยายามเพิ่มพูนความรู้เพื่อนำมาพัฒนาองค์กรและถ่ายทอดให้แก่นิสิตนักศึกษาต่อไป ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณายกเว้นในส่วนของดอกเบี้ย โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอรับผิดชอบเฉพาะต้นเงินจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีแก้ข้อเท็จจริงว่า ในการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสนอเงื่อนไขการผ่อนชำระหนี้ ต่อผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ยึดถือตามหลักเกณฑ์การผ่อนชำระเงินกรณีผิดสัญญา รับทุนการศึกษาที่กระทรวงการคลังได้กำหนดไว้ ตามหนังสือ ที่ กค ๐๔๐๖.๒/ว ๘๓ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๔ กล่าวคือ ในโอกาสแรกหรือในวันทำสัญญาผ่อนชำระให้ชำระไม่น้อยกว่า ครึ่งหนึ่งของจำนวนเงินที่ต้องชดใช้คืน หรือเป็นจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท แล้วแต่จำนวนใด จะน้อยกว่ากัน ส่วนที่เหลือถ้าจำนวนเงินที่ต้องชดใช้คืนเป็นจำนวนตั้งแต่ ๑๐๐,๐๐๐ บาท ขึ้นไป ให้ผ่อนชำระเป็นรายเดือนให้แล้วเสร็จภายในกำหนดไม่เกิน ๔ ปี ทั้งนี้ การผ่อนชำระ ให้คิดดอกเบี้ยของเงินส่วนที่ค้างชำระในระหว่างการผ่อนชำระในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี อีกส่วนหนึ่งต่างหาก กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ผ่อนชำระหนี้ต่อ ผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๒ โดยงวดแรกขอชำระให้ในวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๓ สำหรับต้นเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันผิดนัด คือวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ ถึงวันที่นำเงินมาชำระหนี้ ส่วนยอดหนี้ที่เหลือ แบ่งเฉลี่ย ชำระจนแล้วเสร็จภายในกำหนด ๔ ปี ตามหลักเกณฑ์ที่กระทรวงการคลังกำหนด ซึ่งอัตรา เงินต้นต่อเดือนที่ผ่อนชำระมิได้เป็นอัตราที่สูงเกินไปแต่อย่างใด อีกทั้งผู้ฟ้องคดีได้ให้เวลา ในการเริ่มผ่อนชำระหนี้งวดแรกหลังจากมีการทำหนังสือรับสภาพหนี้ถึง ๔ เดือน ซึ่งเป็น เวลามากพอสมควร แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คงเพิกเฉย และประวิงเวลาในการชำระหนี้แก่ ผู้ฟ้องคดีตลอดมา ซึ่งหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีเจตนาที่จะผ่อนชำระหนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดี คงต้อง นำเงินมาชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีบ้างแล้วไม่มากนักน้อย แต่ก็มีได้กระทำแต่อย่างใด สำหรับที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ได้ใช้เงินส่วนตัวเพื่อศึกษาระดับปริญญาโท สาขานวัตกรรมและ เทคโนโลยีทางการศึกษา นั้น เห็นว่า ในการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ศึกษาต่อระดับปริญญาโทในสาขา ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเงินทุนการศึกษาจากผู้ฟ้องคดีตามสัญญาทุนการศึกษา ภายในประเทศภาคนอกเวลาหรือใช้เวลาราชการบางส่วน ซึ่งได้ทำสัญญาไว้กับผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๒ จึงไม่มีเหตุเดือดร้อนมากมายที่ต้องใช้เงินส่วนตัวเพื่อใช้จ่าย ในการศึกษาหลักสูตรดังกล่าว

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริง ของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการ ผู้แถลงคดี

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นข้าราชการครู สังกัดวิทยาเขตพณิชยการพระนคร สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ได้ทำสัญญารับทุนการศึกษาภายในประเทศภาคนอกเวลากับสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ตามสัญญาลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๔ เพื่อศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มีกำหนด ๒ ปี นับแต่วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๔ โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้ค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในระหว่างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ศึกษาต่อระดับปริญญาโท ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับทุนการศึกษาเป็นค่าเล่าเรียนและค่าหนังสือไปจากสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลเป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๑๕๐,๐๐๐ บาท ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้รับโอนบรรดาจัดการ ทรัพย์สิน หนี้สิน สิทธิ ภาระผูกพันทั้งปวง ข้าราชการ ลูกจ้าง อัตรากำลัง เงินงบประมาณ และรายได้ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในส่วนที่เกี่ยวกับวิทยาเขตเทวศรี วิทยาเขตโชติเวช วิทยาเขตพณิชยการพระนคร วิทยาเขตชุมพรเขตรอุดมศักดิ์ วิทยาเขตพระนครเหนือ มาเป็นของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๖๓ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. ๒๕๔๘ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ถึงคณะกรรมการบริหารธุรกิจของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถศึกษาให้สำเร็จตามระยะเวลาที่กำหนดได้ เนื่องจากสภาพร่างกายไม่แข็งแรงและได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติราชการที่มีความรับผิดชอบมากจนไม่มีเวลาที่จะศึกษาได้เต็มที่ ผู้อำนวยการกองบริหารงานบุคคลจึงมีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๘๑.๑๗/๙๖๒ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ ถึงคณะกรรมการบริหารธุรกิจเพื่อดำเนินการแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ทุนตามสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๘๑.๑๗/๔๙๙๙ และที่ ศธ ๐๕๘๑.๑๗/๕๐๐๐ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ ทวงถามให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองนำเงินจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท ไปชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดี ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้รับหนังสือดังกล่าวโดยชอบแล้ว แต่ปรากฏว่าเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเพิกเฉยไม่นำเงินมาชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ต่อมาศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันชำระเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑๖๓,๗๗๐.๔๙ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวนจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และให้คืน

/ค่าธรรมเนียมศาล...

ค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

คดีมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่า ศาลปกครองมีอำนาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้หรือไม่

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า สัญญารับทุนการศึกษาในประเทศภาคนอกเวลา ฉบับลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๔ ระหว่างผู้ฟ้องคดี กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้รับทุนมีวัตถุประสงค์แห่งสัญญา คือ เมื่อผู้รับทุนสำเร็จการศึกษาแล้ว ผู้รับทุนจะเข้ารับราชการตามคำสั่งของผู้ฟ้องคดีและตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในสัญญากรณีจึงเห็นได้ว่า สัญญาดังกล่าวเป็นสัญญาที่ผู้ฟ้องคดีตกลงให้การสนับสนุนการศึกษาแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยมีข้อผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องทำการสอนในสถานศึกษาอันเป็นกรจัดทำบริการสาธารณะของรัฐ สัญญาดังกล่าวจึงเป็นสัญญาทางปกครองตามนิยามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ส่วนสัญญาคำประกันระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นสัญญาคำประกันการปฏิบัติตามสัญญาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นสัญญาทางปกครองและเป็นสัญญาประจักษ์ สัญญาคำประกันดังกล่าว จึงมีลักษณะเป็นสัญญาอุปกรณ์ เมื่อข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาประจักษ์อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาคำประกันของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองเช่นเดียวกัน ดังนั้น เมื่อมีกรณีพิพาทอันเกิดจากการโต้แย้งเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาดังกล่าว จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งการฟ้องคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองจะต้องยื่นฟ้องคดีภายในห้าปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ กรณีจึงมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีได้นำคดีมาฟ้องภายในกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีหรือไม่ ข้อเท็จจริงในคดีนี้รับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ได้รับทุนการศึกษาภายในประเทศจากผู้ฟ้องคดีเพื่อศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เข้าทำสัญญากับผู้ฟ้องคดีตามสัญญารับทุนการศึกษาในประเทศภาคนอกเวลา ลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๔ โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้คำประกันการปฏิบัติตามสัญญาของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งสัญญาดังกล่าวกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ศึกษาให้สำเร็จระดับปริญญาโท ภายในระยะเวลา ๒ ปี นับตั้งแต่วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๔ แต่ปรากฏว่าเมื่อครบกำหนดเวลา รับทุนการศึกษาตามสัญญาในวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถศึกษาให้สำเร็จได้ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ถึงคณะกรรมการบริหารธุรกิจ แจ้งว่า ไม่สามารถศึกษาสำเร็จตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ เนื่องจากสภาพร่างกายไม่แข็งแรง และได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติราชการที่มีความรับผิดชอบมากจนไม่มีเวลาที่จะศึกษาได้เต็มที่ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๘๑.๑๗/๔๙๙๙ และ ที่ ศธ ๐๕๘๑.๑๗/๕๐๐๐ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง เพื่อให้ชดใช้ ทุนการศึกษานั้นเนื่องมาจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถศึกษาให้สำเร็จตามสัญญาได้ จำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเพิกเฉยจากข้อเท็จจริงดังกล่าวเมื่อพิจารณา สัญญารับทุนการศึกษาภายในประเทศภาคนอกเวลา ฉบับลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๔ ข้อ ๓ กำหนดว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะอุทิศหาตั้งใจและเพียรพยายามเล่าเรียนอย่างดีที่สุดที่จะ ศึกษาวิชาที่ได้รับทุนให้สำเร็จโดยเร็วที่สุด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะไม่หลีกเลี่ยง ละเลย ทอดทิ้ง ยุติ หรือเลิกการศึกษาก่อนสำเร็จการศึกษาวิชาที่ได้รับทุนนั้น เว้นแต่จะยุติหรือเลิกการศึกษา โดยความเห็นชอบของผู้ฟ้องคดี และจะสนใจแสวงหาความรู้ทั่วไปเพิ่มเติมเป็นเนืองนิจ จะประพฤติตนให้สุภาพเรียบร้อย ข้อ ๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะไม่ลาออกจากสถานศึกษา ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ศึกษาก่อนสำเร็จการศึกษาโดยมิได้รับความเห็นชอบจากผู้ฟ้องคดี เสียก่อน และจะรายงานผลการศึกษาให้ผู้ฟ้องคดีทราบทุกภาคเรียน และข้อ ๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะรายงานตัวต่อผู้ฟ้องคดีภายใน ๗ วัน ก่อนวันสิ้นสุดของสัญญานี้ ถ้าพ้นกำหนดอายุสัญญา ให้ถือว่าผิดสัญญา นับตั้งแต่วันที่ถัดจากวันสิ้นสุดของสัญญาเป็นต้นไป กรณีจึงเห็นได้ว่า การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในสัญญา และไม่รายงานตัวต่อผู้ฟ้องคดีภายใน ๗ วัน ก่อนวันสิ้นสุดของสัญญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นผู้ผิดสัญญานับแต่วันถัดจากวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๔๖ ซึ่งเป็นวันสิ้นสุดของสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิเรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดใช้เงินทุนและเบี้ยปรับได้ตั้งแต่วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๖ เพราะถือว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๖ มิใช่วันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ แจ้งคณะกรรมการบริหารธุรกิจของผู้ฟ้องคดีว่าไม่สามารถศึกษาให้สำเร็จตามสัญญาได้ และผู้ฟ้องคดีชอบที่จะนำคดีมาฟ้องต่อศาลภายในห้าปี คือ ภายในวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ แต่ผู้ฟ้องคดีนำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองในวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๑ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดี

/เมื่อพ้นกำหนด...

เมื่อพ้นกำหนดห้าปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ทั้งนี้ ตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ และเมื่อการฟ้องคดีเกี่ยวกับสัญญาับทุนการศึกษาในประเทศภาคนอกเวลาระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นสัญญาประชาชนได้นำมาฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว การฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้รับผิดชอบตามสัญญาคำประกันซึ่งเป็นสัญญาอุปการณีก็น่าต้องฟ้องต่อศาลปกครองภายในระยะเวลาเดียวกันกับสัญญาประชาชน ตามมาตรา ๑๙๓/๒๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คำฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีด้วยเช่นกัน สำหรับกรณีที่ในระหว่างพิจารณาคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๒ รับสภาพหนี้และขอผ่อนผันชำระหนี้กับผู้ฟ้องคดีนั้น เนื่องจากการเป็นการกระทำภายหลังสิ้นสุดระยะเวลาแห่งการฟ้องคดี หนังสือดังกล่าวจึงเป็นการรับสภาพความผิดโดยมีหลักฐานเป็นหนังสือตามมาตรา ๑๙๓/๒๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งมีผลให้ผู้ฟ้องคดีสามารถใช้สิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๑๙๓/๓๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ก็น่าทำให้การฟ้องคดีนี้ที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นการฟ้องคดีภายในระยะเวลาในภายหลังไม่ ประกอบกับคดีนี้ไม่ถือว่าเป็นการฟ้องเกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะหรือประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือเหตุจำเป็นอื่นตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ แม้ว่าไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกปัญหาขึ้นว่ากล่าวในชั้นอุทธรณ์ แต่ปัญหาเกี่ยวกับระยะเวลาการฟ้องคดีเป็นปัญหาเกี่ยวกับเงื่อนไขการฟ้องคดี ซึ่งเป็นสาระสำคัญและเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจยกปัญหาดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยแล้วพิพากษาหรือมีคำสั่งได้ ตามข้อ ๙๒ ประกอบกับข้อ ๑๑๖ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ เมื่อวินิจฉัยแล้วว่ามีผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว กรณีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นอื่นอีก เพราะไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงไปที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน ๑๖๓,๗๗๐.๔๙ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี จากต้นเงินจำนวน ๑๕๐,๐๐๐บาท นับตั้งแต่วันที่ฟ้อง

/เป็นต้นไป...

เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และให้คืนเงินค่าธรรมเนียมตามส่วนของการชนะคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดีนั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

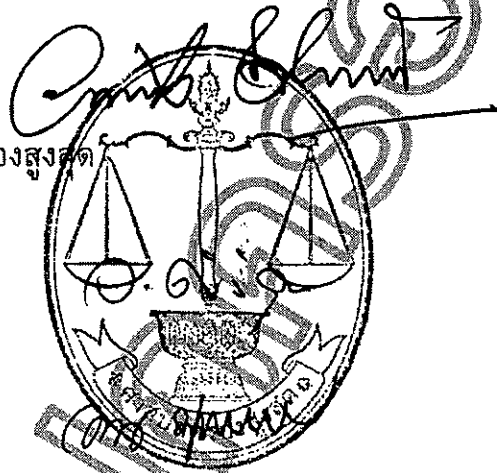
พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกฟ้องของผู้ฟ้องคดี กับให้คืนค่าธรรมเนียมศาลในศาลปกครองชั้นต้นทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดีและในชั้นอุทธรณ์ ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

นายสมชาย งามวงศ์ชน
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

สมชาย งามวงศ์ชน

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวรารุข ศิริยุทธ์วัฒนา
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายมนูญ ปุญญกริยากร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมรรถชัย วิศาลาภรณ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอนุสรณ์ ชีระภัทรานันท์

